

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D.S. , narozený dne..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ...
zastoupeného: JUDr. Zdeněk Vlček, advokát, se sídlem Na Roudné
18, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 16.2.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2018 č.j. OAM-296/ZA-ZA11-HA11-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Lukáši Hegnerovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8.289,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2102277560/2700.
- IV. Ustanovené tlumočníci Mgr. M. Ch. se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.050,- Kč, která bude vyplacena na účet č. x z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 16.2.2018**, která byla přidělena dle rozvrhu práce zdejšího soudu samosoudkyni Mgr. Janě Komínkové, se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2018 č.j. OAM-296/ZA-ZA11-HA11-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). *K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.* Současně žalobce žádal soud o ustanovení právního zástupce Mgr. Lukáše Hegnera a závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Usnesením ze dne 12.4.2018 č.j. 60Az 19/2018-36 byl žalobci soudem ustanoven zástupcem advokát Mgr. Lukáš Hegner, se sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, 326 00 Plzeň.
2. **V úvodu žaloby** žalobce obecně namítal porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 68 odst. 3 správního řádu, tj. zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**), i § 14a zákona o azylu a současně uvedl, že byl v minulosti vystaven pronásledování a jeho obava z pronásledování a rovněž obava z případného návratu do země původu je důvodná. Následně žalobce odkázal na § 2 odst. 4 a odst. 6 zákona o azylu a konstatoval, že ve správním řízení jako jeden z hlavních důvodů pro udělení byly soukromé osoby. Uvedené pronásledování dosahuje zcela zjevně intenzity požadované citovaným § 2 odst. 4 zákona o azylu, když mu bylo opakovaně vyhrožováno zabitím a rovněž státní orgány Ukrajiny nejsou v současné době schopné odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před tímto pronásledováním. Správní orgán však ve svém rozhodnutí nepovažoval opakované vyhrožování zabitím za dostatečně intenzivní, ačkoliv se zcela zjevně jedná právě o opatření působící psychický nátlak, když právě z důvodu tohoto nátlaku byl nucen s celou rodinou opustit území Ukrajiny. Uvedené výhrůžky ze strany soukromých osob žalobce od počátku řešil s policejními orgány. Správní orgán v napadeném rozhodnutí opakovaně uváděl, že ochrana, která byla žalobci poskytnuta státem, byla dostatečná. Tím ovšem opomíjí otázku, zda byla tato ochrana rovněž dostatečně účinná, neboť výsledkem jednání policejních orgánů nebylo ukončení výhrůžek zabitím, ale naopak propuštění pachatele trestného činu, na něhož žalobce upozornil a jehož přátelé byli jedněmi ze soukromých osob, které činily na něho uvedený psychický nátlak. Nebezpečí, které mu hrozilo, tedy prokazatelně po komunikaci s policejními orgány vzrostlo. Ostatně na aktuální nefunkčnost policejních, ale i soudních orgánů na území Ukrajiny se pokusil poukázat rovněž ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které je součástí spisového materiálu. Správní orgán se však předloženým důkazním materiálem odmítl zabývat. Tímto postupem však dochází ze strany správního orgánu ke krácení práv účastníka řízení, neboť tento má možnost na podporu svých tvrzení dokládat jakýkoliv důkazní materiál. Jeho cílem bylo poukázat na nefunkčnost státních orgánů Ukrajiny v oblasti trestního řízení. Žalobce rovněž považoval za závažný zásah do svých práv skutečnost, že jím předložené doklady odmítl žalovaný přeložit z toho důvodu, že má již dostatek důkazních materiálů. Žalovaný tímto postupem nemůže nikdy zjistit, jaké konkrétní poznatky a části výpovědi žalobce byly uvedeným materiálem podporovány a žalobci je tak nepřímou sebrána možnost podpory svých tvrzení, když na místo toho bojuje s jazykovou bariérou v řízení, kde právě tato bariéra nesmí v žádném případě nastat. Dále žalobce poukázal na to, že ačkoliv uvedl, že se dorozumí jazykem ruským, ukrajinským i rumunským, byla mu výzva

pro vyzvednutí rozhodnutí odeslána v českém jazyce s překladem do jazyka anglického. Správní orgán, jehož povinností je postupovat v souladu se správním řádem, tak již tímto jednáním porušil základní zásady své činnosti, když postupoval v rozporu s § 4 správního řádu.

Rovněž žalobce uvedl, že není pravdou, že by jako jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl pronásledování, kterému čelil ze strany soukromých osob, ale i jeho víra mu zcela brání v účasti ve válečném konfliktu, který stále probíhá na východní Ukrajině a je si zcela vědom, že samotný, izolovaný, fakt nastoupení vojenské povinnosti není důvodem, pro něž je možné udělit mezinárodní ochranu. Obavy z trestního stíhání a potrestání za vyhýbání se nástupu vojenské služby skutečně samy o sobě nepředstavují opodstatněné obavy z pronásledování podle azylového zákona, avšak takto je možné přistupovat k problematice nástupu vojenských povinností pouze a jen v případě, kdy jde o jediný důvod k opuštění země a tento důvod není nikterak více ve výpovědi žalobce podložen. Současně žalobce odkázal na Příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, jejímž účelem je především deklarovat a ujasnit základní termíny tohoto právního odvětví a zároveň sjednotit postupy jednotlivých států při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu.

Žalobce měl za to, že dostatečně prokázal, že jeho víra a přesvědčení mu jednoznačně brání v účasti ve vojenských operacích, avšak správní orgán však tuto jeho výtku nevzal nikterak v potaz. Žalovaný se sice zabýval jeho vírou, avšak místo relevantního prokázání, zda toto náboženské přesvědčení brání žadateli k nastoupení vojenské služby, se pouze spokojil s rozsáhlým statistickým výčtem o počtu osob stejného náboženského přesvědčení na straně 12 napadeného rozhodnutí. K samotnému meritů věci, tedy k problematice toho, že náboženské přesvědčení brání žalobci nástupu vojenské služby, se žalovaný nedostal, když pouze konstatoval, že tento by nejspíše stejně nebyl zapojen přímo aktivně v boji.

Dále žalobce vyjádřil úmysl doplnit svá tvrzení dalšími důkazy, které se týkají především aktuálních informací ohledně verbování civilistů do vojenské služby s tím, že je předloží soudu na kompaktních discích, případně jinou formou. Závěrem žalobce požadoval vydání rozsudku, jímž bude napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2018 zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 26.1.2018 č.j. OAM-296/ZA-ZA11-HA11-2017** bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 14.4.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a doložil vlastní doplnění, v němž uvedl, že poté, co byl s rodinou poslán do Polska, kde v táboře, ve kterém pobývali, byly velmi špatné podmínky, proto vycestovali na Ukrajinu, aby si vyřídili česká víza a mohli přijet do České republiky (dále jen **ČR**). V době pobytu ve vlasti mu začala vyhrožovat mafie, jelikož byl svědkem události, kdy mafiáni silně bili člověka, což dosvědčil jako svědek policii, které pomohl jednoho z nich chytit, neboť věděl, kde se ukrýval. Viníkovi kamarádi mu začali vyhrožovat, že jej v případě, že jejich kamarád bude uvězněn, zabijí. Viník byl následně skutečně uvězněn a žalobce poté vycestoval z Ukrajiny, poněvadž se začal obávat o život svůj a svých rodinných příslušníků.

Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že výhrůžky ze strany Právěho sektoru (dále jen **PS**), které uvedl jako jeden z důvodů jeho předchozí žádosti, jsou i důvodem jeho současné žádosti, a proto přibližně dne 4.1.2017, kdy přijel domů z Polska, se neukazoval příliš na veřejnosti a jezdil pouze k otci. Příčinou jeho problémů s PS bylo jeho vedení

v Zakarpatské oblasti, které chtělo, aby se přidal k PS a šel bojovat na Donbas. Požadovali to po něm v únoru nebo březnu roku 2016, a to konkrétně T.T., bývalý spolužák, a pokoušel se ho naverbovat v baru. Žalobce mu odpověděl, že se stal svědkem Jehovovým a nemá právo vzít do ruky zbraň a jít bojovat. T. mu odvětil, že má také vlastní rodinu a zároveň brání svou vlast a zeptal se, kdo by bránil Ukrajinu před Ruskem, kdyby se všichni stali svědky Jehovovými. Následně mu dal čas na rozmyšlenou s tím, že odjede na měsíc na Donbas, poté se vrátí a přijde za ním. Žalobce reagoval, že své rozhodnutí nezměnil, že má strach o svou rodinu a nechce zbytečně zemřít jen kvůli politikům. T. mu řekl, že si má dávat pozor, aby se jemu nebo jeho rodině něco nestalo, protože může být nalezen mrtev klidně i vedle svého domu. Nakonec spolu s manželkou a se synem odjel z Ukrajiny do ČR, kde požádal o azyl, neboť zde žije jeho sestra. Na ukrajinskou policii se obrátil v únoru nebo březnu 2016 kvůli obavám z PS, policista mu oznámil, že mu nemůže s ničím pomoci a jeho slova jej utvrdila ve strachu. Na Službu bezpečnosti Ukrajiny (dále jen **SBU**), která má celostátní působnost, se neobrátil, protože se domníval, že to nemá význam. Následně žalobce vypovídal, že mu bylo telefonicky vyhrožováno a také uvedl, že se nemůže přestěhovat do jiné části Ukrajiny, protože nemá kam a nemůže prodat dům, protože v něm žijí jeho rodiče. Vysvětlil, že z Polska odjeli jen proto, aby si na Ukrajině vyřídili vízum a mohli odjet do Maďarska nebo do ČR. V Maďarsku chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany ze stejného důvodu jako v ČR, protože jeho život byl ohrožen ze strany PS a také z důvodu, že byl svědkem vraždy.

Správní orgán poukázal na to, že současná žádost žalobce je v jeho případě již třetí v pořadí. Poprvé žádal žalobce v roce 2003 z důvodu vyhrožování ze strany mafie, která po něm vyžadovala zaplacení vysoké finanční částky; tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť měl možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany v Polsku. Podruhé žádal v roce 2016 z důvodu, že měl obavy z odvedení do války, jelikož jeho náboženské vyznání mu nedovoluje bojovat; řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, bylo Polsko. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z příslušníka organizace PS, konkrétně T.T., který po žalobci v minulosti vyžadoval, aby šel bojovat na východ Ukrajiny. Dalším důvodem je obava z pomsty místní mafie, jelikož žalobce nahlásil policii vraždu, které se dopustil jeden z jejích členů.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, spisového materiálu k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-304/ZA-ZA11-2016 a č.j. OAM-2674/VL-07-2003, z vyjádření k podkladům ze dne 3.1.2018 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce o neochotě SBU zabývat se kriminální činností příslušníků PS, pokud by inicioval trestní stíhání T.T., je hypotetická. Žalobce se s T. setkal naposledy v únoru nebo březnu roku 2016, neměl s ním žádný konflikt, a ani nenásledovaly žádné telefonáty ze strany PS. Žalobce pobýval na Ukrajině od 4.1.2017 do 29.3.2017, aniž byl měl s organizací PS jakékoliv potíže; plánoval vycestovat z Ukrajiny již v době, kdy se vrátil z Polska a vyřídil si za tímto účelem vízum. Správní orgán považoval

následnou výpověď žalobce o vraždě a souvisejících okolnostech za zcela účelovou, sdělenou se záměrem, aby své vycestování z vlasti odůvodnil způsobem, který považuje za relevantní udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce měl dále obavu z místní mafie, jelikož upozornil policii, že jeden z členů mafie byl pachatelem vraždy, žalovaný uvedl, že policie pachatele zatkla a vyšetřovala. Policie rovněž konala i v případě výhrůžných telefonátů žalobci. Žalobce měl obavy o svou bezpečnost v případě, že musel v souvislosti s vraždou svědčit. Na Ukrajině existuje zákon č. 3782-XII ze dne 23.12.1993 o zajištění bezpečnosti osoby, které se účastní trestního soudního jednání. V případě, že by žalobce pociťoval vážné nebezpečí v souvislosti s probíhajícím trestním řízením, může se na výše uvedený zákon odvolat, aby bylo zhodnoceno, zda u něj připadá v úvahu zajištění bezpečnosti ze strany státní moci.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.5.2018** popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané napadené rozhodnutí. Postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Správní orgán trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován, s protokolem o pohovoru byl seznámen, svoji výpověď nijak nedoplňoval, nežádal změny a s obsahem protokolu o pohovoru souhlasil, správnost přetlumočeného textu stvrdil svým podpisem. Žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé podklady, na základě kterých byla žádost posouzena. Žalobce sice požádal státní orgány v zemi svého původu o pomoc, nelze však tvrdit, že by policejní orgány zůstaly nečinné, odmítly žalobci pomoci, nebo že by nekonaly. Ze správního řízení a tvrzení žalobce vyplývá, že nevyčkal vyřešení svého případu ve vlasti. Správní orgán zopakoval, že byl-li žalobce nespokojen s jednáním policejních orgánů, měl možnost podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu policejních složek u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, což je na Ukrajině zcela běžný postup. Žalobce však tento aktivní krok k ochraně svých práv neučinil, proto správní orgán nenabyl dojmu, že by žalobce dostatečně hájil svá práva u státních orgánů ve své zemi původu. Správní orgán k doloženým materiálům, které byly součástí vyjádření k podkladům ze dne

3.1.2018, vysvětlil, proč se domnívá, že tyto materiály s konkrétním případem žalobce nesouvisí a v této souvislosti odkázal na detailnější odůvodnění na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Správní orgán si nepořídil překlad dvou zpráv opatřených žalobcem, jelikož se řídí zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení, a dále z toho důvodu, že řádně odůvodnil napadené rozhodnutí na základě výpovědi žalobce a dalších relevantních podkladů, které si opatřil během správního řízení a ze kterých vycházel při rozhodování. Překládat a zpracovávat další dokumenty, které se nevztahovaly konkrétně k dané osobě, považoval správní orgán za nadbytečné. Správní orgán dostatečně odůvodnil na str. 8 a 9 nevyužití předestřených dokumentů žalobcem a opět konstatoval, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 2 Azs 52/2015-52 ze dne 27.5.2015 pouhé obdržení povolávacího rozkazu nepředstavuje skutečnost, která by byla podkladem pro realizaci mezinárodního závazku non-refoulement. Žalovaný upozornil, že žalobcova podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany se jeví jako účelová, neboť si prostřednictvím institutu mezinárodní ochrany snaží zlegalizovat pobyt v ČR. Současně bylo připomenuto, že z konstantní judikatury NSS jasně vyplývá, že mezinárodní ochrana je institutem zcela výjimečným (viz 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 01. 2004; nebo 7 Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004), který neslouží jako náhrada institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Ekonomické důvody ani legalizace pobytu nemohou být tedy považovány za azylově relevantní důvody. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.1.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 17.5.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.1.2018 žalobci předáno dne 12.2.2018.
6. V této věci se konalo ústní jednání dne 25.6.2018 a následně dne 19.7.2018 byl spis předložen NSS na základě námítky vznesené žalobcem při jednání dne 25.6.2018 (záznam jednání na CD) proti postupu soudu v řízení.
7. **Z připojeného spisu NSS sp. zn. Nao 164/2018** vyplývá, že **usnesením ze dne 13.12.2018 č.j. Nao 164/2018-83** byla v této věci samosoudkyně Mgr. Jana Komínková vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené pod sp. zn. 60 Az 19/2018, a to na základě žalobcem vznesené námítky podjatosti při ústním jednání zdejšího soudu dne 25.6.2018. Na základě mechanismu pro zastupování uvedeného dle rozvrhu práce proto byla tato věc po vrácení zdejšímu soudu přidělena k vyřízení samosoudkyni JUDr. Aleně Hocké dne 21.1.2019.
8. **Podáním ze dne 16.1.2019** sdělil advokát JUDr. Zdeněk Vlček, že převzal právní zastoupení žalobce na základě plné moci, kterou přiložil k podání. Následně bylo nařízeno ústní jednání na 28.2.2019.
9. S ohledem na žádost žalobce ze dne 24.1.2019 byla **usnesením ze dne 29.1.2019 č.j. 60Az 19/2018-86** ustanovena tlumočnice Mgr. M. Ch. k provedení tlumočnického úkonu, z jazyka českého do jazyka ruského a naopak při jednání soudu.
10. **Usnesením ze dne 29.1.2019 č.j. 60Az 19/2018-84** byl s ohledem na převzetí právního zastoupení advokátem JUDr. Zdeněkem Vlčkem zproštěn zastupování žalobce v tomto řízení ustanovený Mgr. Lukáš Hegner, advokát. Podáním ze dne 1.2.2018 Mgr. Lukáš Hegner doručil zdejšímu soudu vyúčtování odměny ustanoveného zástupce.

11. **Ústního jednání konaného dne 28.2.2019** se zúčastnil žalobce, zástupce žalobce, zástupce žalovaného a tlumočnice. **Žalobce prostřednictvím tlumočnice** mimo jiné uvedl, že nemá důvěru k tomuto soudu z důvodu, že samosoudkyně jej vykázala z jednací síně v případě projednávání věci jeho ženy. Na to samosoudkyně reagovala, že to bylo z důvodu, že pan žalobce byl navrhnut jako svědek. Následně žalobce vznesl námitku podjatosti vůči samosoudkyni z důvodu údajného nespravedlivého rozhodnutí ve věci jeho manželky a námitku proti chybně vedenému procesu; dále měl za to, že osobní postoj samosoudkyně k těmto věcem je v rozporu s právními předpisy. Současně vznesl námitku vůči tlumočnici, se kterou se setkal cca před dvěma a půl lety, kdy všechna jeho stanoviska chybným způsobem tlumočila tak, že orgány, tj. policie, z nich vyvodily v jeho neprospěch chybné závěry. Na to samosoudkyně poučila žalobce, že dle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) „*Soudci jsou vyloučení z projednání a z rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci, nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“ Podle § 8 odst. 5 s.ř.s. „*Účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.*“ Samosoudkyně dále uvedla, že o tom, že ve věci bude rozhodovat ona, se zástupce žalobce dozvěděl dne 23.1.2019 a o tom, že bude tlumočit přítomná tlumočnice Mgr. M. Ch. se dozvěděl zástupce žalobce 31.1.2019, tudíž je námitka uplatněna opožděně. V mezidobí bylo jednání opakovaně přerušeno z důvodu, aby zástupce žalobce svého mandanta poučil, jak se chovat v jednací síni a také, co je předmětem tohoto řízení. V průběhu jednání nařkl žalobce samosoudkyni mimo jiné z toho, že uvažuje jednostranně, je zaujatá a všechny věci Ukrajinců, jeho krajanů, zamítla a nikdy nerozhodla ve prospěch žalobce, také má již vyhotovené rozhodnutí a vůbec ji nezajímá, co žalobce řekne. Žalobce stále trval na námitce podjatosti a z toho důvodu opustil jednací síň a též dal pokyn k opuštění jednací síně i svému právnímu zástupci, soud poté pokračoval v jednání. **Zástupce žalovaného** závěrem uvedl, že žádá soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil. Přítomná **tlumočnice** požadovala za účast u jednání proplatit 3 hodiny tlumočnického výkonu á 350,-Kč.
12. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
13. Podle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,*

jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

14. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
16. Dle § 14a odst. 2 písm. a) – d) zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
17. Žalobce v žalobě vyjádřil obavy z vyhrožování směřovanému proti němu ze strany soukromých osob, konkrétně příslušníka organizace PS T.T. a současně obavu z pomsty místní mafie, jelikož nahlásil policii vraždu, které se dopustil jeden z jejich členů. K vyjádřené obavě žalobce z místní mafie soud uvádí, že policie pachatele zatkla a vyšetřovala, rovněž byla aktivní i v případě výhružného telefonátu žalobci. Nelze tedy v žádném případě konstatovat, že státní orgány Ukrajiny v dané věci nijak nekonaly. Pokud žalobce nebyl s průběhem vyšetřování spokojen, měl možnost se obrátit na nadřazené instituce a podat stížnost, přesto dle svého původního plánu z vlasti vycestoval. Žalobce se svou manželkou a synem již měli zařizena víza do Maďarska, svůj odjezd z Ukrajiny plánovali a jeho výpověď o vyhrožování jeho osobě zde působí jako účelově uvedená s cílem pokusit se vyvolat ve správním orgánu myšlenku o domnělé existenci důvodu relevantního pro udělení mezinárodní ochrany, když žalobce takovéto důvody v řízení o udělení mezinárodní ochrany nemá. K dané účelovosti se přiklání i ta skutečnost, že se jedná již v pořadí o třetí žádost žalobce o mezinárodní ochranu.
18. Co se týče názoru žalobce, že jeho pronásledování ze strany soukromých osob dosahovalo zcela zjevně intenzity požadované citovaným § 2 odst. 4 zákona o azylu, soud se ztotožnil s názorem žalovaného v tom, že jednání žalobce nepodporuje jeho tvrzení, že se bezprostředně obával o svůj život a rodinných příslušníků, když nejprve z vlasti vycestoval dne 1.4.2017 do Maďarska, kde pobýval dvanáct dní u své známé a až následně dne 13.4.2017 přijel mikrobusem do ČR. Pokud by tedy cítil opravdu bezprostřední a intenzivní ohrožení, mohl podat žádost o mezinárodní ochranu právě v Maďarsku jako v prvním bezpečném státu. Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro další život v ČR. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy skutečného pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany*

těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

19. V této souvislosti též zdejší soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 31.10.2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhržováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy před pronásledováním ze strany soukromých osob nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.
20. Soud se při hodnocení napadeného rozhodnutí neztotožnil ani s námitkou žalobce, že jím předloženými podklady se správní orgán nezabýval s argumentací, že již má dostatek důkazních materiálů. Zdejší soud se proto zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí a zjistil, že mimo výpovědi žalobce a spisových materiálů k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-304/ZA-ZA11-2016 a č.j. OAM-2674A/L-07-2003, vyjádření k podkladům ze dne 3.1.2018, si správní orgán shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Ukrajina ze dne 12.1.2017, z Výroční zprávy Amnesty International 2017 - Ukrajina ze dne 22.2.2017, ze zprávy organizace Freedom House, „Svoboda ve světě 2017 - Ukrajina,“ leden 2017, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16.2.2017 až 15.5.2017 ze dne 13.6.2017, ze Zprávy o dodržování lidských práv v roce 2016 Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3.3.2017, z Informace Odboru azylové a migrační politiky - Ukrajina, „Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 24.7.2017, z Informace Odboru azylové a migrační politiky - Ukrajina, „Náboženská svoboda: demografie, ochranné mechanismy, aktuální situace, Svědci Jehovovi,“ ze dne 21.3.2017, z Informace MZV ČR č. j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017, z Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25.7.2016 a ze Zákona Ukrajiny č. 3782-XII o zajištění bezpečnosti osob, které se účastní trestního soudního jednání ze dne 23.12.1993 ve znění pozdějších předpisů. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.
21. Soud tedy konstatuje, že žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu, neboť postupoval zcela standardně, vzal v potaz veškerá tvrzení žalobce a veškeré zprávy o zemi původu, které měl z oficiálních zdrojů k dispozici. Podle rozsudku NSS č.j. 1 Azs 105/2008-81 „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Zdejší soud má tedy za to, že v daném případě žalovaný dostal výše požadovaného ve zmíněném rozsudku.
22. Současně zdejší soud uvádí, že podstatné pro hodnocení shora uvedených skutečností je to, že stát Ukrajina je schopen zajistit odpovídající ochranu před takovým jednáním (viz výše uvedené podklady žalovaného v rozhodnutí) a stát je schopen či ochoten poskytnout

ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, tj. je schopen učinit přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy (srov. usnesení NSS ze dne 19.1.2012, č.j. 7Azs 47/2011-60). Krajský soud tedy shrnuje, že na rozdíl od žalobce nedospěl k závěru, že by u něho byl dán důvod k udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu, že by byl žalobce „prokazatelně pronásledován“, že by u něj toto pronásledování vyvolalo odůvodněný strach o život a zdraví nejen jeho, ale i jeho rodiny.

23. Žalobce také namítal, že ačkoliv ve správním řízení uvedl, že se dorozumí jazykem ruským, ukrajinským i rumunským, byla mu výzva pro vyzvednutí rozhodnutí odeslána v jazyce českém s překladem do jazyka anglického. K tomu soud konstatuje, že žalobce si předmětné rozhodnutí řádně převzal a podal proti němu včasnou žalobu. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech a současně tato skutečnost nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a ani řízení, které jeho vydání předcházelo.
24. K žalobcem zmíněné „Příručce“ soud uvádí, že se jedná o Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Konvence z roku 1951 a Protokolu z roku 1967 o postavení uprchlíků, kterou vydal Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako komentář k Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Tuto Příručku lze využívat pouze jako pracovní materiál, ale není právně závazná.
25. Krajský soud dále odkazuje na zcela dostatečné a obsáhlé odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný podrobně uvedl s odkazem na konkrétní podklady své závěry k hodnocení skutečností týkajících se neudělení mezinárodní ochrany a současně doplňkové ochrany (*„není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění“* - srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8Afs 75/2005-130, publikovaný pod číslem 1350/2007 Sb. NSS). K tomu krajský soud navíc dodává, že z pohledu ust. § 14a zákona o azylu mohou být bezprávné výhružky ze strany soukromých osob důvodem pro udělení dočasné ochrany, jestliže z nich lze důvodně dovodit hrozbu mučení či nelidského zacházení, avšak pouze za situace, kdy stát původu není zřetelně schopen nebo vůbec ochoten poskytnout žadateli ochranu. Hrozbě takového zacházení se přitom žadatel nemůže vyhnout ani přemístěním svého bydliště v dotčeném státě, popř. je mu takové přemístění právně či fakticky znemožněno a vyhoštění žadatele do státu původu by totiž v takovém případě bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, které požadují i to, aby smluvní strana nevystavila jednotlivce nebezpečí ztráty života či mučení nebo nelidského zacházení hrozícímu ze strany jiných osob, ať již veřejných nebo soukromých. V tomto případě však z tvrzení žalobce nelze dovodit naplnění ani jedné z uvedených okolností. Navíc celé jednání žalobce ve správním řízení i při soudním řízení se jeví účelovým, aby i přes neudělení mezinárodní ochrany mohl zůstat co nejdéle v ČR, avšak kupodivu nevyužil možnosti zajistit si povolení k pobytu v ČR prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, tj. zákona č. 326/1999 Sb., což je mu nepochybně známo, když v ČR žije jeho sestra.
26. Žalobce současně ve zcela obecné rovině namítal pochybení žalovaného spočívající v porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal jakékoli porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

27. Vzhledem ke všem zjištěným a shora uvedeným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
29. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 12.4.2018 č.j. 60Az 19/2018-36 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Lukáš Hegner, v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 9 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení v podání ze dne 1.2.2019 a soudem mu byla přiznána požadovaná odměna za zastupování a to za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; účast na jednání u zdejšího soudu dne 25.6.2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náhrada za poplatek za kopii CD ve výši 50,- Kč, tj. 6.850,- Kč, a tato částka byla zvýšena o částku 1.438,50 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí zaokrouhleně 8.289,- Kč a uvedená částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2102277560/2700 vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s. z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).
30. Usnesením ze dne 29.1.2019 č.j. 60Az 19/2018-86 byla tlumočnicí ustanovena Mgr. M. Ch., které bylo zároveň uloženo, aby provedla tlumočnický úkon – tlumočení z jazyka českého do jazyka ruského a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud *ve výroku IV.* tohoto rozsudku rozhodl v souladu s § 17 odst. 1 pol. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, o odměně tlumočnicka v celkové výši 1.050,- Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon při ústním jednání soudu dne 28.2.2019 v délce tří započatých hodin á 350,- Kč za hodinu. Uvedená částka bude tlumočnici vyplacena z účtu zdejšího soudu na účet číslo 1573981015/3030, a to ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou (*výrok IV. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 28. února 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

